

Henrik IBSEN: Bergmannen (fra: Digte, 1871)

Přeložil Karel Kučera 1898: český název: KOVKOP

Bergvæg, brist med drøn og brag for mit tunge hammerslag! Nedad må jeg vejen bryde, til jeg hører malmen lyde.	Pokr.
Dybt i fjeldets øde nat vinker mig den rige skat, -- diamant og ædelstene mellem guldets røde grene	End har ingen ånd mig lært, hvad mig tykkedes så sært; end er ingen stråle runden, som kan lyse op fra grunden
Og i dybet er der fred, -- fred og ørk fra evighed; -- bryd mig vejen, tunge hammer, til det dulgtes hjertekammer!	Har jeg fejlet? Fører ej frem til klarhed denne vej? Lyset blinder jo mit øje, hvis jeg søger i det høje.
Engang sad som gut jeg glad under himlens stjernerad, trådte vårens blomsterveje, havde barnefred i eje.	Nej, i dybet må jeg ned; der er fred fra evighed. Bryd mig vejen, tunge hammer, til det dulgtes hjertekammer! --
Men jeg glemte dagens pragt i den midnatsmørke schakt, glemte liens sus og sange i min grubes tempelgange.	Hammerslag på hammerslag indtil livets sidste dag. Ingen morgenstråle skinner; ingen håbets sol oprinder.
Dengang først jeg steg herind, tænkte jeg med skyldfrit sind: dybets ånder skal mig råde livets endeløse gåde. --	

Et vers Å leve er krig med trolle i hjertets og hjernens hvelv. Å dikte, - det er å holde dommedag over seg selv.	Verš Žít život – to válka s troidy Již v srdci a mozku jsou; A básnit – ať rve to, bolí – Soud konat nad sebou.
Evig eies kun det tabte.....	